

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa P.B.
przeciwko J.K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz adwokata K.K. kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi P.B. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 maja 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu sprawy z powództwa P. B. przeciwko J. K. o zapłatę na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 4 lipca 2018 r. w pkt 1. oddalił apelację, zaś w pkt 2. zasądził od Powoda na rzecz Pozwanego kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wywiódł Powód, zaskarżając wyrok w całości i opierając skargę na podstawach zarówno naruszenia prawa materialnego, tj. art. 442 i art. 442¹ k.c., jak również prawa procesowego, tj. art. 5 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 212 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kosztów postępowania, jak również o zasądzenie na rzecz pełnomocnika z urzędu Powoda kosztów z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej Powodowi z urzędu, które nie zostały pokryte ani w całości, ani w części.

Powód wniósł ponadto o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując w uzasadnieniu, iż jest ona oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wskazując, że Sąd Apelacyjny dokonał naruszenia prawa materialnego, tj. art. 442 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie, a także naruszenia art. 5 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 212 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach badania wniosku o skargi kasacyjnej do rozpoznania ocenia tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie ujęte przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku, nie zaś podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek

o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wskazanie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Skarżący przedstawiając jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (zob. *inter alia* postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Wbrew twierdzeniu Skarżącego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie nie występuje.

Po pierwsze, w zakresie naruszenia prawa materialnego Skarżący przeprowadza w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wywód stanowiący w istocie polemikę z ustaleniami Sądów *meriti*, jednocześnie czyni to w sposób lakoniczny, w istocie kwestionując dokonaną przez Sądy ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów. Zarzut naruszenia prawa materialnego w istocie zmierza do podważenia ustalonego przez Sądy w sprawie stanu faktycznego. Skarżący sam powołuje się na uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego, w którym wskazano, że dopiero w apelacji Powód powołał się na nowe szkody, jednak nie przeprowadził żadnego dowodu na okoliczność związku przyczynowego między tymi szkodami a zdarzeniem, mającym być ich źródłem (z 1985 r.).

Po drugie, fakt, że strona działa bez zawodowego pełnomocnika procesowego, nie przesądza automatycznie o uzasadnionej potrzebie jej pouczeń, zaś to, czy udzielenie pouczenia musi być w danej sytuacji uzasadnione zależy od oceny i uznania sądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2018 r., sygn. akt II CSK 641/17, niepublikowane). Pouczenie wymaga oceny okoliczności sprawy i staje się powinnością sądu tylko w sytuacjach zupełnie

wyjątkowych, kiedy zachodzi potrzeba zapobieżenia nierówności podmiotów toczącego się postępowania. Takiej okoliczności uzasadniającej w niniejszej sprawie ocenę zaistnienia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można się dopatrzeć.

Po trzecie, co do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez fakt stwierdzenia na podstawie przedłożonej przez Powoda w postępowaniu w pierwszej instancji w dokumentacji medycznej rozpoznania „kolana lewego koślawego” należy podkreślić, że zarzut ten nie został w żaden sposób bliżej umotywowany jako świadczący o niewłaściwym zastosowaniu prawa, którego naruszenie, aby przesądzało o zaistnieniu przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. musi być kwalifikowane i prowadzić do wniosku o rażącej wadliwości (sprzeczności z prawem) wydanego orzeczenia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2019 r., poz. 18).